

KOMPLEKSOWE BADANIE ZAPOTRZEBOWANIA OSÓB BEZROBOTNYCH NA FORMY WSPARCIA REALIZOWANE PRZEZ PUP W ŁOMŻY. BADANIE PRZEPROWADZONE W ROKU 2017.

Cel i metoda realizacji badania

Celem badania było poznanie ogólnej sytuacji klientów urzędu pracy z uwzględnieniem ich własnej oceny sytuacji na lokalnym rynku pracy, jak i swojej własnej aktywności zawodowej. Taka ocena mogłaby pozwolić na ustalenie głównych trudności, które hamują bezrobotnym powrót do życia zawodowego. Główne statystyki nie prezentują zbyt szczegółowo wielu zjawisk charakterystycznych dla poszczególnych grup osób bezrobotnych, stąd impuls do bardziej subiektywnej analizy, dzięki której możliwe będzie bardziej skuteczne i efektywne realizowanie zadań i celów względem osób bezrobotnych.

Badanie to ma również na celu pozyskanie argumentów niezbędnych w dyskusjach, rozmowach czy negocjacjach dotyczących tworzenia i realizacji programów pomocowych inicjowanych przez nasz urząd.

Z tego powodu podjęliśmy się próby uzyskania wstępnych danych, na podstawie, których mamy nadzieję będziemy mogli prowadzić kolejne analizy dotyczące problemów osób bezrobotnych.

Badanie osób bezrobotnych zostało zrealizowane w Powiatowym Urzędzie Pracy w Łomży w miesiącach marzec - kwiecień 2017r. Spośród 4842 zarejestrowanych osób bezrobotnych (stan na koniec marca 2017 r.) w badaniu udział wzięło 267 osób. Doboru respondentów dokonywali pracownicy CAZ m.in.: pośrednicy pracy, specjaliści ds. rozwoju zawodowego oraz doradcy zawodowi, podczas bieżącej obsługi klientów.

Tym samym wśród ankietowanych znalazły się:

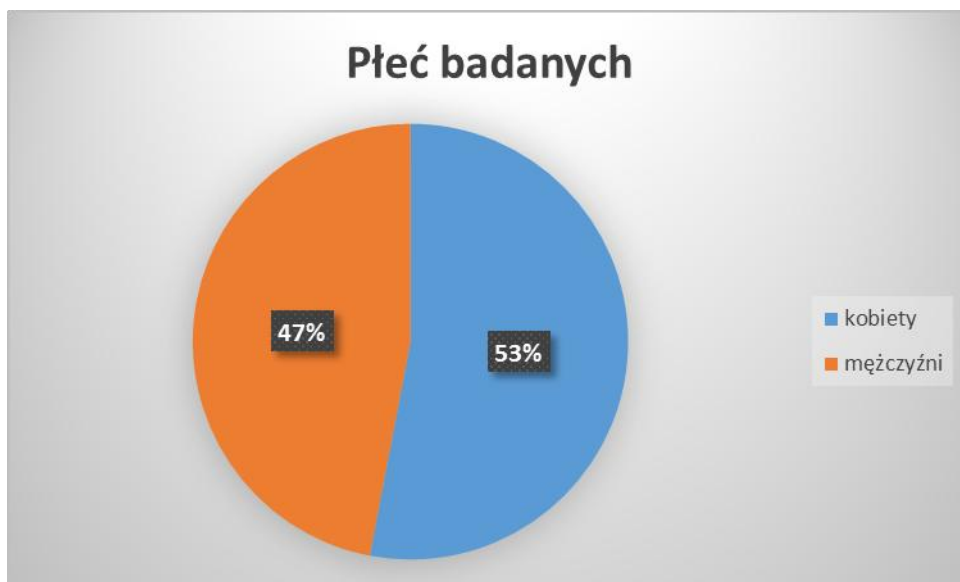
- osoby nowo zarejestrowane w PUP Łomża,
- osoby, które miały wyznaczony termin kolejnej obowiązkowej wizyty PUP Łomża,
- osoby, które poza wyznaczonym terminem zgłosiły się do pracownika celem aktywnego poszukiwania zatrudnienia.

Zastosowaną metodą badawczą był dobór celowy. Badania nie są reprezentatywne, ponieważ nie odzwierciedlają dokładnej struktury zarejestrowanych osób bezrobotnych. Do badania użyto narzędzia w postaci kwestionariusza ankiety, która składała się z 11 pytań oraz metryczki. Pytania były w większości zamknięte. Ankieta była anonimowa i wydawana

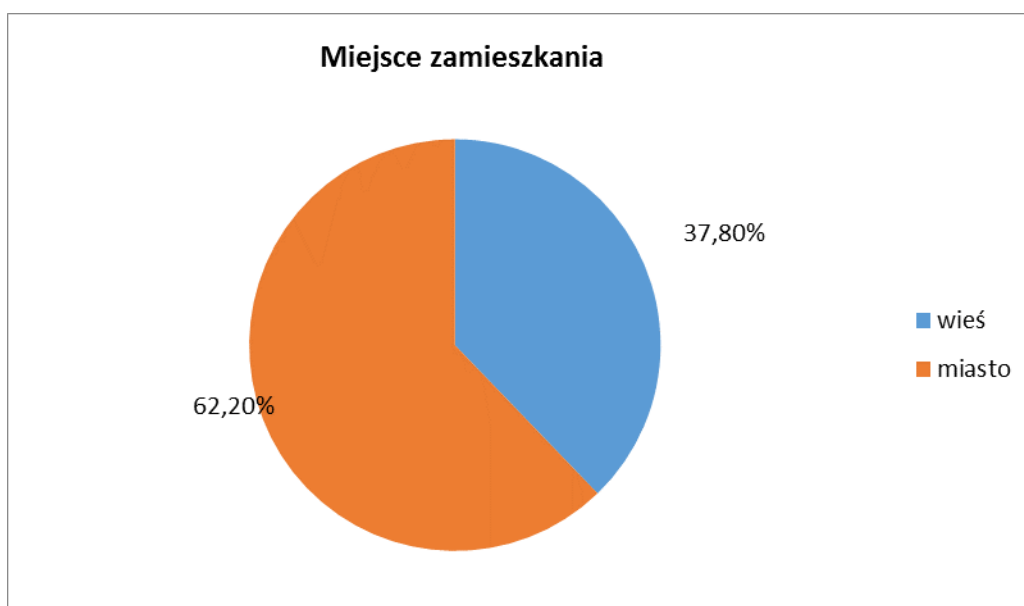
osobom bezrobotnym podczas rozmowy z pracownikiem urzędu, bezrobotni wypełniali ankietę samodzielnie. Badanie było dobrowolne.

Płeć i miejsce zamieszkania

W badaniu udział wzięło 52,8% kobiet i 47,2% mężczyzn. Udział kobiet w badaniu był nieco większy niż proporcje występujące wśród osób zarejestrowanych w Powiatowym Urzędzie Pracy w Łomży, gdzie kobiety na koniec marca stanowiły 49,6 % ogółu zarejestrowanych.

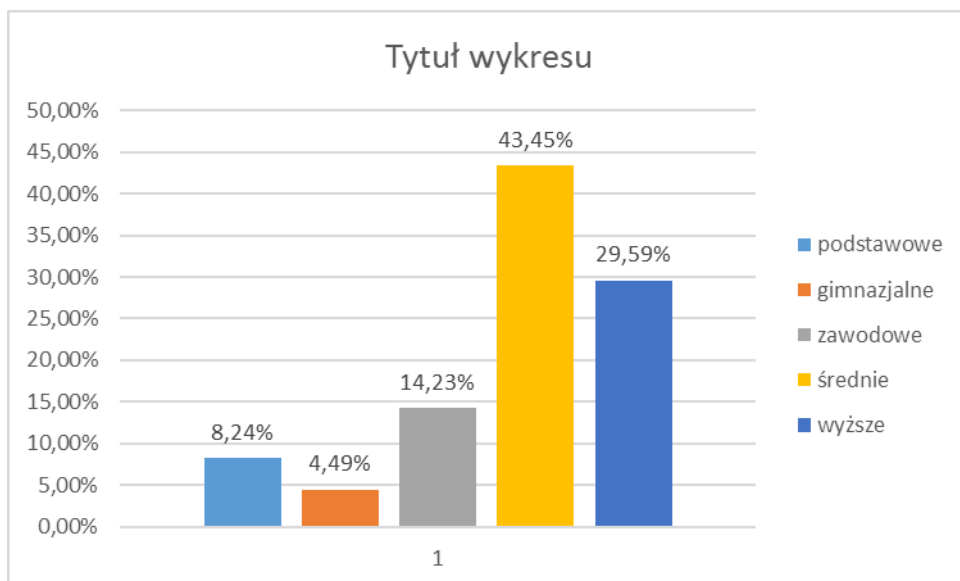

Wśród badanych mieszkańcy miasta stanowili 62,2%, a mieszkańcy wsi 37,8 % i była to reprezentacja zbliżona do przekroju osób zarejestrowanych w PUP, gdzie na koniec marca kobiety stanowiły 36,8%.

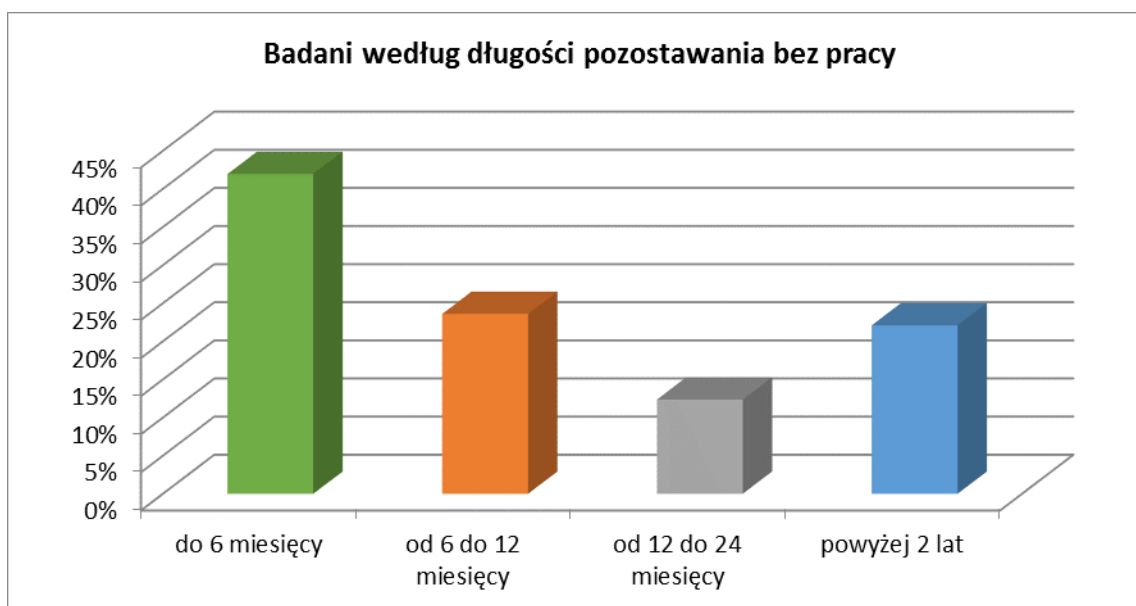
Wykształcenie

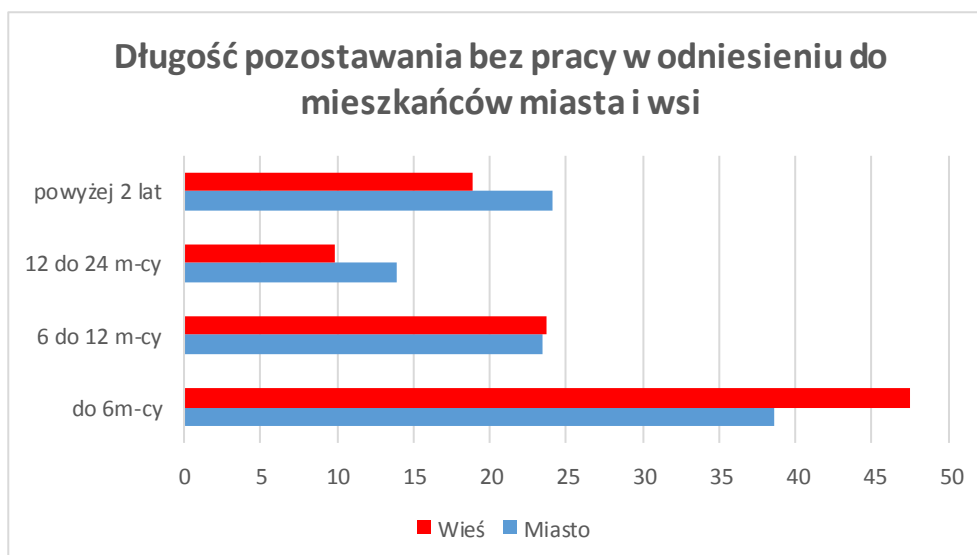
Największy odsetek ankietowanych posiada wykształcenie średnie (43,4%) i wyższe (29,6%). W następnej kolejności występują osoby z wykształceniem: zawodowym (14,2%), podstawowym (8,2) i gimnazjalnym (4,5%).

Długość pozostawania bez pracy

Zdecydowana większość osób biorących udział w ankiecie pozostaje bez pracy krócej niż 6 miesięcy (41,94%), powyżej 6 miesięcy ale krócej niż rok pozostaje (23,59%). Pozostałe grupy są mniejsze – od 12 do 24 miesięcy bez pracy było (12,36%), pow. 2 lat (22,09%).

Przeszkody w podejmowaniu pracy

Poniższa analiza zawiera opinie badanych na temat tego, co w znacznym stopniu utrudnia im znalezienie pracy. Aby skonkretyzować wybór beneficjenci mogli wybrać jedynie trzy najistotniejsze bariery. Spośród wymienionych trudności przeważały: brak ofert pracy w swoim zawodzie (34%), brak doświadczenia zawodowego (34%) i zbyt niskie zarobki oferowane przez pracodawców (33%).

Nieodpowiedni wiek jest przeszkodą do podjęcia pracy dla 22% ankietowanych, a brak jakichkolwiek ofert pracy w miejscu zamieszkania wskazuje 21 % ankietowanych.

Pozostałe czynniki utrudniają podjęcie zatrudnienia w dużo mniejszym stopniu. I tak brak odpowiednich kwalifikacji wskazało 15% badanych, konieczność dojazdów 15%, brak umiejętności poszukiwania pracy – 15%.

Zdecydowana większość badanych powyżej 50 roku życia jako czynnik, który jest dla nich utrudnieniem w poszukiwaniu pracy podaje **nieodpowiedni wiek (61%)** oraz zły stan zdrowia (35%). W drugiej kolejności respondenci wskazywali brak ofert pracy w swoim zawodzie (29%). Dopiero w dalszej kolejności badani jako przeszkodę podali brak jakichkolwiek ofert pracy w miejscu zamieszkania (26%) oraz zbyt niskie zarobki oferowane przez pracodawców (22%).

Z kolei osoby bezrobotne do 30 roku życia trudności ze znalezieniem pracy widzą przede wszystkim w **braku doświadczenia zawodowego (43%)**, w braku ofert pracy w swoim zawodzie (38%), zbyt niskich zarobkach oferowanych przez pracodawców (30%),

Czynnikami istotnymi w ich przypadku są także: brak odpowiednich kwalifikacji (26%) i brak jakichkolwiek ofert pracy w miejscu zamieszkania (21%).

Jakie widzi Pan(i) największe przeszkody w podjęciu pracy?	Ogółem	pow.50 r. życia	do 30 r. życia	Miasto	Wieś
brak jakichkolwiek ofert pracy w miejscu zamieszkania	21%	26%	21%	12%	34%
brak ofert pracy w moim zawodzie	34%	29%	38%	39%	26%
brak doświadczenia zawodowego	34%	6%	43%	32%	35%
zbyt niskie zarobki oferowane przez pracodawców	14%	22%	30%	34 %	30%
nieodpowiedni poziom wykształcenia	1%	6%	15%	12%	15%
nieodpowiedni wiek	2%	61%	4%	17%	10%
brak odpowiednich kwalifikacji	15%	13%	26%	21%	23%
brak umiejętności poszukiwania pracy	15%	0%	2%	1%	0%
nie szukam pracy	9%	3%	2%	2%	2%
sprawowanie opieki nad dzieckiem lub osoba zależną	2%	13%	11%	15%	15%
konieczność dojazdów	15%	6%	15%	10%	20%
zły stan zdrowia	9%	35%	4%	10%	6%

39% badanych mieszkańców miasta narzeka na brak ofert pracy w swoim zawodzie, dla 34 % pracodawcy oferują zbyt niskie zarobki, a 32% sądzi, że przeszkodą w podjęciu przez nich pracy jest brak doświadczenia zawodowego. Wśród badanych mieszkańców wsi 35% uważa, że przeszkodą jest brak doświadczenia zawodowego, 34% nie znajduje jakichkolwiek ofert pracy w swoim miejscu zamieszkania, dla 30% pracodawcy proponują zbyt niskie wynagrodzenie. Dwukrotnie większy odsetek mieszkańców wsi niż miast skarży się na utrudnienia związane z koniecznością dojazdów.

Umowa o pracę a inne formy zatrudnienia

Z badania wynika, że ponad połowa ankietowanych jest elastyczna („tak” odpowiedziało 29%, „raczej tak” 22%) i dopuszcza możliwość pracy w innej formie niż umowa o pracę (np. umowa zlecenie, umowa o dzieło). Osoby przeciwnie takim formom zatrudnienia stanowią ponad 1/3 ankietowanych („raczej nie” odpowiedziało 17% i „nie” odpowiedziało 21%). 11% stanowią osoby niezdecydowane.

Bezrobotni zamieszkujący tereny wiejskie podobnie oceniają możliwość nawiązania współpracy z pracodawcą. Możliwość pracy na umowę zlecenia dopuszcza więcej niż połowa badanych („tak” odpowiedziało 28,7%, „raczej tak” 22,8%). Respondenci przeciwni

zatrudnieniu w innej formie niż umowa o pracę również stanowili podobną grupę („nie” odpowiedziało 19,8% i „raczej nie” 15,8%). Osoby, które nie potrafiły się określić stanowiły 12,9%.

Podobnie wygląda opinia mieszkańców miasta. „Tak” odpowiedziało 29,5%, „raczej tak” 21,1%. Więcej ankietowanych z miasta niż ze wsi sprzeciwiała się podjęciu pracy w innej formie niż umowa o pracę („nie” odpowiedziało 21,7% i „raczej nie” 17,4%). „Trudno powiedzieć” zaznaczyło 10,2% osób mieszkających w mieście.

W badaniu tym widać zmianę nastawienia bezrobotnych do formy zatrudnienia. Z ankiety przeprowadzonej w roku 2013 wynikało, że aż 41,67 bezrobotnych było gotowych pracować w innej formie niż umowa o pracę, to w roku 2017 już tylko 29 % wyraża taką gotowość.

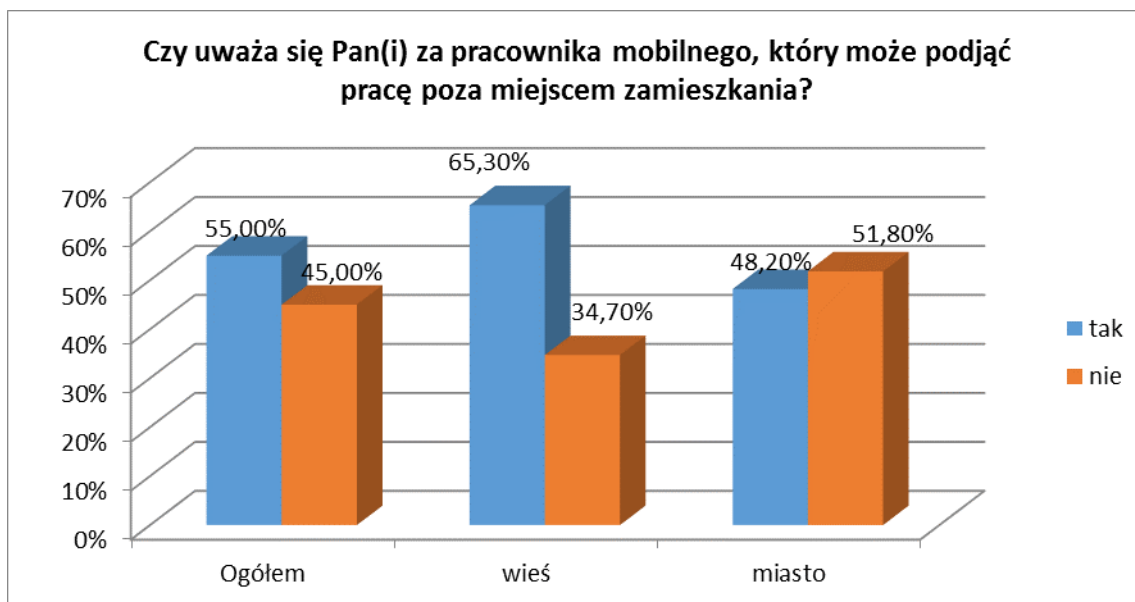
Mobilność

Osoby bezrobotne są podzielone, co do kwestii podjęcia pracy poza miejscem zamieszkania: 55% badanych zadeklarowało gotowość takich dojazdów, natomiast 45% nie podjęłoby takiej pracy.

Zdecydowanie większą mobilnością wykazują się mieszkańcy wsi: 65,3% chce pracować poza miejscem zamieszkania, a 34,7% nie byłoby w stanie dojeżdżać do pracodawcy w innej miejscowości.

Inaczej zapatrują się na tę kwestię osoby z miasta. Około 48,2% z nich uważa się za osoby mobilne, a 51,8% nie byłoby w stanie dojeżdżać do pracodawcy poza miejsce zamieszkania.

Skłonni dojeżdżać do pracy, deklarują, że mogą na to poświęcić 1 godzinę, nieliczni 2 godziny, rekordzista zadeklarował 5 godzin. Pojęcie mobilności jest trudne do zdefiniowania, ponieważ niektórzy ankietowani oceniający siebie jako mobilni gotowi byli poświęcić na dojazd jedynie 30 minut.

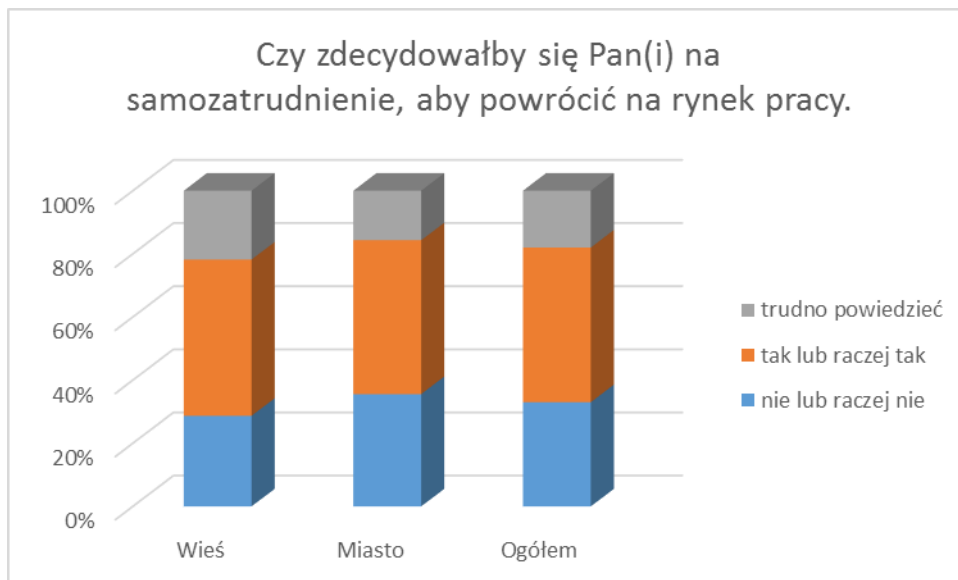

Działalność gospodarcza

Badania wśród osób bezrobotnych na temat zatrudnienia wykazują, że prawie połowa ankieterowanych jest zainteresowana tą formą działalności („Tak” odpowiedziało 31%, „raczej tak” 18%), ponad 1/3 badanych wyklucza taką możliwość („nie” odpowiedziało 18% i „raczej nie” 15%), natomiast 18% odpowiedziało „trudno powiedzieć”.

Wśród osób ze wsi 49,5% zdecydowałoby się na założenie własnej działalności gospodarczej. Zdecydowana mniejszość nie podjęłaby takiego wyzwania („nie” odpowiedziało 17,8%, „raczej nie” 10,9%).

Nieco mniejsze zainteresowanie samozatrudnieniem wykazują osoby mieszkające w mieście („tak” lub „raczej tak” odpowiedziało 48,8%). Przeciwnych tej formie aktywności zawodowej jest 35,6% badanych z miasta.

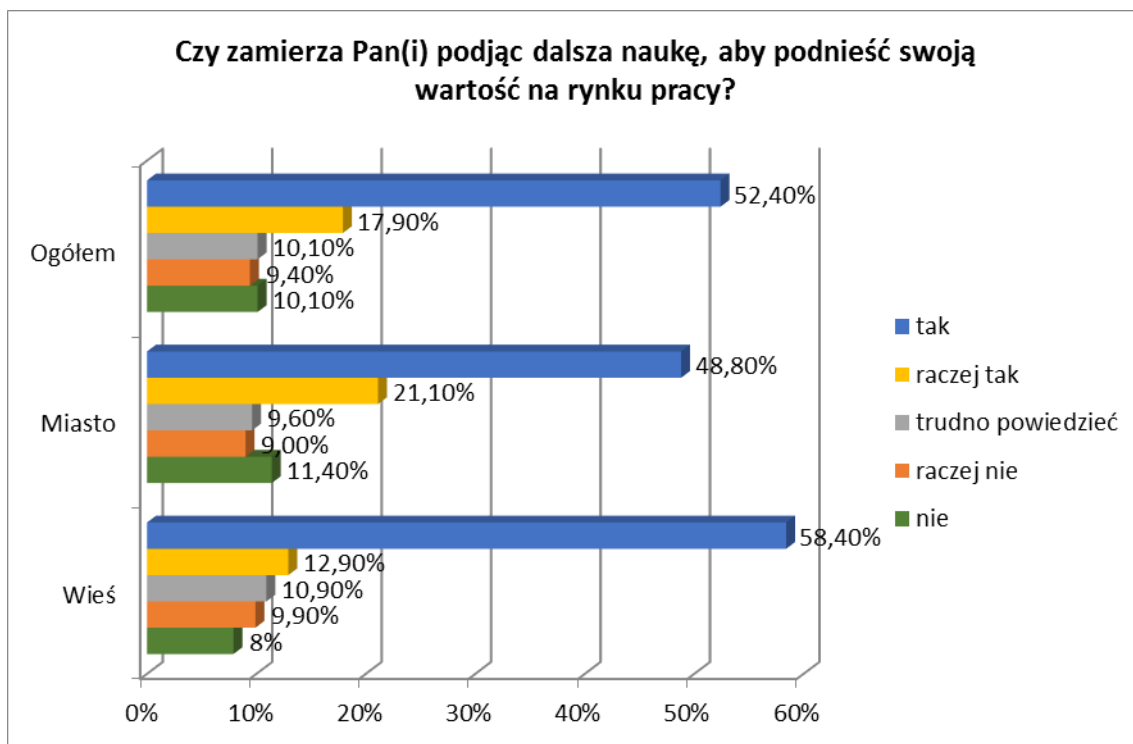
Kontynuowanie nauki

Analiza odpowiedzi na pytanie dotyczące podjęcia dalszej nauki wskazuje, że ponad połowa badanych 52,4% gotowa jest podjąć dalszą naukę, aby podnieść swoją wartość na rynku pracy, 17,9 % ogółu pytanym o zamiar kontynuowania nauki odpowiedziało „raczej tak”. 10,1% badanych nie miało w tej sprawie określonego poglądu. Również 10,1 % ankietowanych było przeciwnych dalszej nauce a 9,4 % pytanym odpowiedziało, że raczej nie podejmie dalszej nauki.

Nieco pozytywniej odnośnie dalszej nauki wypowiadają się mieszkańcy wsi: tylko 17,8% nie zamierza podejmować dalszej nauki, aby podnieść swoją wartość na rynku pracy („nie” odpowiedziało 7,9% i „raczej nie” 9,9%). 71,3% ankietowanych zdecydowałaby się na dalszą naukę („tak” odpowiedziało 58,4%, „raczej tak” – 12,9%). 10,9% stanowiły osoby niezdecydowane.

Mniej chęci do nauki deklarują mieszkańcy miasta, 69,9% badanych deklaruje chęć podjęcia dalszej nauki w różnych formach: Niezdecydowani stanowili tylko 9,6%, a osoby niechętne nauce 20,4%.

Jeśli ankietowani wskazywali na zamiar podjęcia dalszej nauki najczęściej wskazywano : szkolenia i kursy.

Wyniki tego badania są bardziej optymistyczne od podobnych prowadzonych w roku 2013, kiedy to 66,7 % ankietowanych zamierzało podjąć naukę a 23,1% było przeciwnego zdania, niezdecydowani stanowili wówczas 10,2% ankietowanych.

Zmiana zawodu

61% ankietowanych osób bezrobotnych dopuszcza zmianę zawodu, aby zwiększyć swoje szanse na znalezienie pracy („tak” odpowiedziało 37%, „raczej tak” 24%). Znacznie mniejszy odsetek badanych nie jest zainteresowanych zmianą zawodu („nie” odpowiedziało 13%, „raczej nie” – również 13%).

Wśród grupy 50-latków zdania są podzielone. 38,7% osób powyżej 50 roku życia – nie widzi potrzeby zmiany zawodu, natomiast 51,6% deklaruje chęć zmiany zawodu. Osoby niezdecydowane stanowią 9,6%.

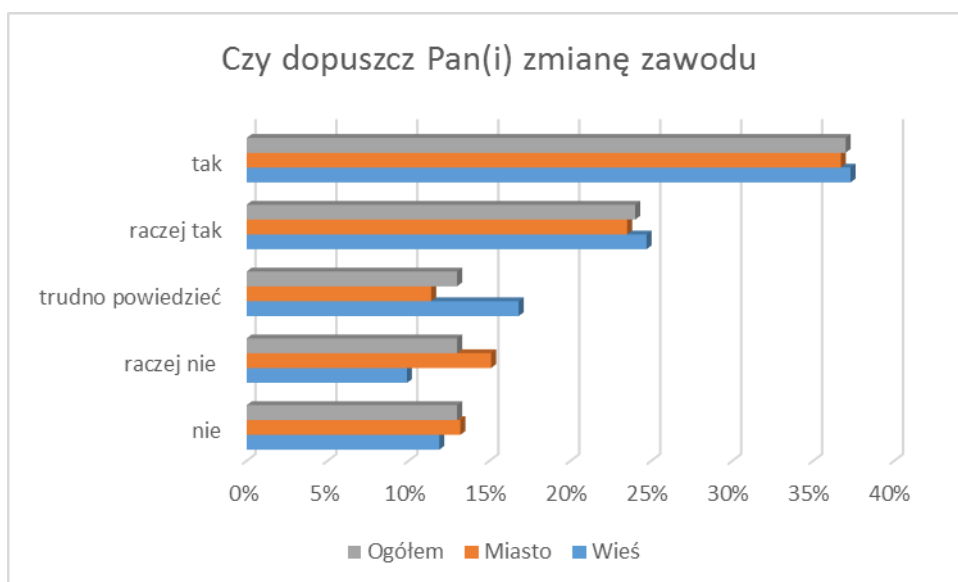
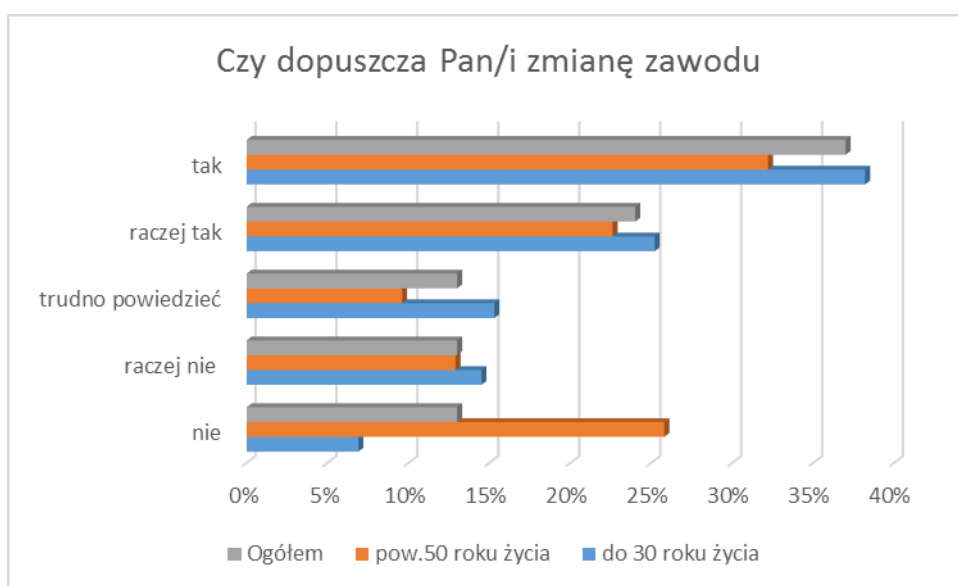
Większe zainteresowanie zmianą zawodu wykazują osoby do 30 roku życia: 63,4% . Potrzeby zmiany zawodu nie widzi 21,40% ankietowanych, 15,3% udzieliło odpowiedzi „trudno powiedzieć”.

Ankietowani mieszkańcy wsi okazali się grupą bardziej otwartą na zmianę zawodu niż mieszkańcy miasta. Zmianę zawodu dopuszcza 62 % mieszkańców wsi, przeciwnego zdania jest 21,8%. Natomiast wśród mieszkańców miasta zmiany zawodu nie wyklucza 60,2 %, nie chce zmiany 28,3%.

Osobne pytanie dotyczyło zawodu, który chciałby bezrobotny wykonywać po przekwalifikowaniu się. Ponad połowa ankietowanych nie udzieliła na to pytanie odpowiedzi,

nieliczni przyznali, że nie mają zdania w tej sprawie. Pozostałe osoby wskazywały następujące kierunki przekwalifikowania: kierowca, kosmetyczka, administrator danych, sprzedawca, groomer, przedstawiciel handlowy, pracownik ochrony, copywriter, fryzjer, operator maszyn, nauczyciel, pracownik biurowy.

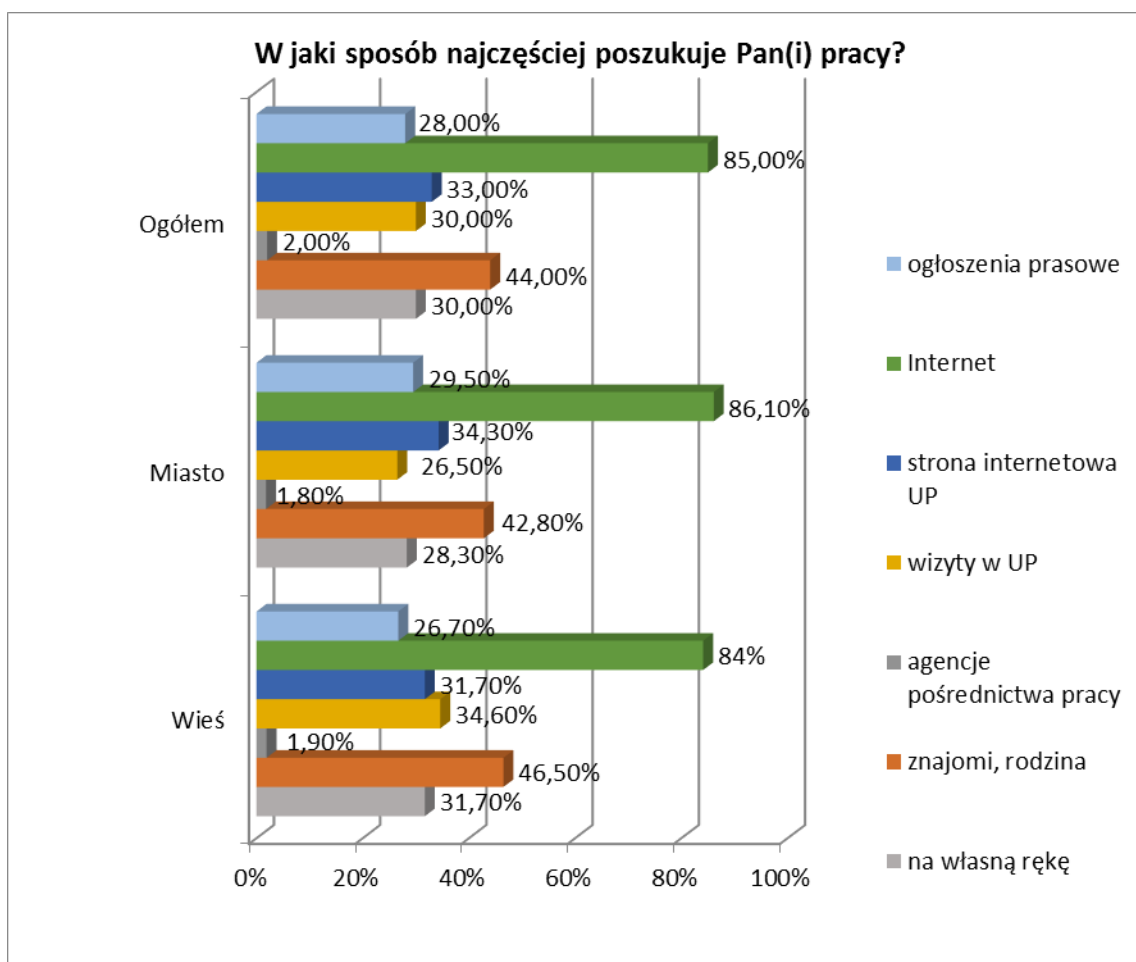
Mieszkańcy miasta częściej wskazywali chęć przekwalifikowania się w kierunku pracownika biurowego, pedagoga, pracownika ochrony, natomiast mieszkańcy wsi wskazywali bardziej techniczne zawody: mechanik samochodowy, operator maszyn budowlanych, producent galanterii betonowej, kierowca.

Sposoby poszukiwania pracy

Sposobów poszukiwania pracy jest wiele, ankietowani wybierali trzy najczęściej stosowane metody. Na pierwszym miejscu wymieniali: Internet 85 %, informacje uzyskane od znajomych i rodziny – 44%, strona internetowa urzędu (33%), wizyty w urzędzie w celu przejrzania ofert (30%), poszukiwania na „własną rękę” – 30%, ogłoszenia prasowe – 28%, w pojedynczych przypadkach osoby bezrobotne korzystały z pośrednictwa agencji zatrudnienia 2%.

Z ogłoszeń zamieszczanych w internecie w szerokim zakresie korzystają mieszkańcy zarówno miast (86,1%) jak i wsi (84,1%). Kontakty ze znajomymi i rodziną są kolejnym źródłem informacji dla badanych z miasta (42,8%) jak i ze wsi (46,5%) . Mieszkańcy wsi częściej pojawiają się w urzędzie aby osobiście przejrzeć ofert pracy (34,6%), podczas gdy tylko dla (26,5%) badanych mieszkańców miasta bezpośrednie wizyty w UP były źródłem informacji.

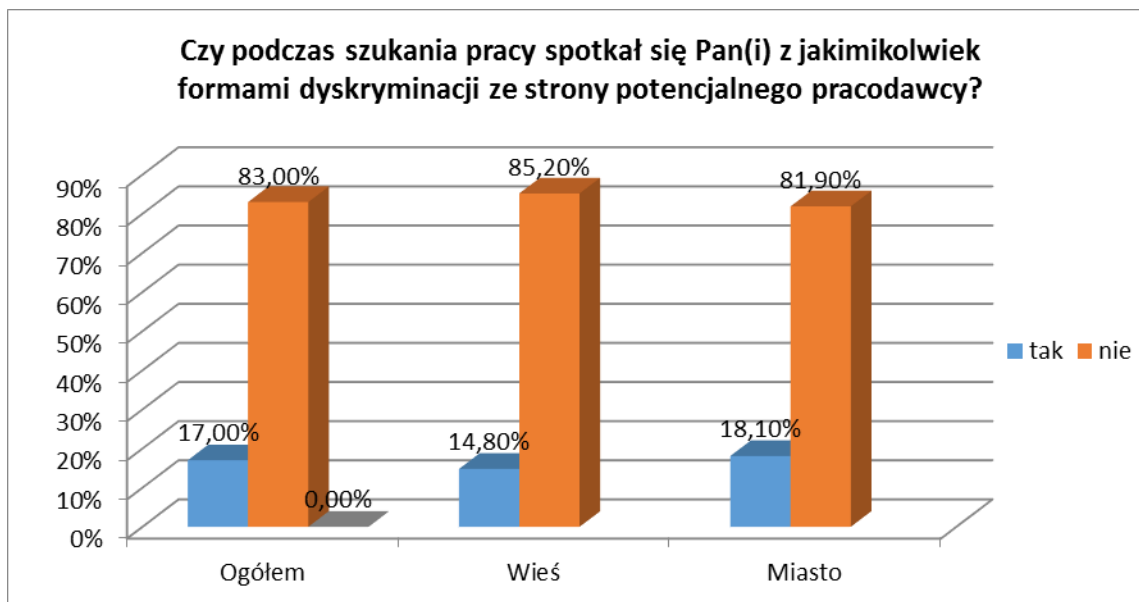

Dyskryminacja osób bezrobotnych podczas poszukiwania pracy

Jedynie 17% ankietowanych przyznaje, że podczas szukania pracy spotkało się z różnymi formami dyskryminacji ze strony potencjalnego pracodawcy ze względu na: wiek,

chorobę i brak doświadczenia zawodowego. 83% respondentów nie wskazywało tego problemu.

W grupie mieszkańców wsi te proporcje są jeszcze korzystniejsze, jedynie 14,8% badanych przyznaje, że spotkali się z zachowaniami dyskryminacyjnymi ze strony pracodawcy, które dotyczyły wieku badanych i związanego z tym niewielkiego doświadczenia zawodowego. Większość respondentów 85,2% nie zauważyła tego problemu.

Formy pomocy ze strony urzędu

Bezrobotni od urzędu oczekują przede wszystkim ofert pracy (58%), następnie ofert pracy w wyuczonym zawodzie (31%) i ubezpieczenia zdrowotnego (29%). Mniejsza liczba osób wskazuje, iż są zainteresowani zatrudnieniem w ramach prac interwencyjnych (12%), dotacjami na założenie działalności gospodarczej (14%), ofertami zatrudnienia w ramach robót publicznych (10%), ofertami stażu (9%), pomocą ze strony doradców zawodowych (11%). Pojedyncze osoby skorzystałyby z szkolenia z zakresu umiejętności poszukiwania pracy (9%) i nieco więcej deklaruje chęć skorzystania ze szkoleń zawodowych - (11%).

Ankietowani powyżej 50 roku życia częściej oczekują wsparcia w postaci subsydiowania zatrudnienia tj. oferty w ramach prac interwencyjnych (26%), żaden 50 latek nie oczekuje wsparcia doradcy zawodowego ani pomocy przy sporządzaniu dokumentów aplikacyjnych.

Ankietowani do 30 roku życia także liczą na oferty pracy (57%), oferty pracy w wyuczonym zawodzie (36%). Spośród dostępnych bonów największym zainteresowaniem cieszą się bony na zasiedlenie .

Bezrobotni, którzy wskazywali, że oczekują ze strony PUP skierowania na staż lub skierowania na szkolenie zawodowe, byli dodatkowo pytani o wskazanie na jakim stanowisku chcieliby odbywać staż oraz w jaki kierunku chcieliby się szkolić. Niestety odnotowano nieliczne odpowiedzi. Chętni na staż realizowaliby go na stanowiskach: pracownik biurowy, kasjer, sprzedawca, mechanik, opiekun w żłobku. Zainteresowani szkoleniem wskazywali kierunki: kasjer, fryzjer, administrator bazy danych.

Niepokojącym zjawiskiem jest fakt, że około 1/3 badanych oczekuje od urzędu ubezpieczenia zdrowotnego, co w połączeniu z informacją, że 3% nie oczekuje niczego od PUP daje obraz nikłego zaangażowania sporej części bezrobotnych własną aktywnością zawodową. Pozytywniej na tym tle wypadają mieszkańcy wsi, których wyżej opisana postawa dotyczy w 26 % w porównaniu do mieszkańców miasta 36%.

Jakiej formy pomocy oczekuje Pan(i) ze strony PUP?	Ogółem %	pow. 50 r. życia -%	do 30 r. życia -%	Wieś %	Miasto %
Oferty pracy	58%	48	57	53	60
Oferty pracy w wyuczonym zawodzie	31	35	36	32	31
Oferty zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych	12	26	8	10	13
Oferty zatrudnienia w ramach robót publicznych	10	13	8	13	8
Oferty stażu	9	3	12	9	10
Dotacji na założenie własnej działalności gospodarczej	14	6	14	15	13
Skierowania na szkolenie w zakresie umiejętności poszukiwania zatrudnienia	9	3	11	9	8
Skierowania na szkolenie zawodowe	11	9	9	13	9
Przyznania bonu na zasiedlenie	3	0	6	3	3
Przyznania bonu zatrudnieniowego	2	0	2	0	2
Przyznania bonu szkoleniowego	2	0	4	1	2
Ubezpieczenia zdrowotnego	29	26	26	22	33

Pomocy przy redagowaniu dokumentów przydatnych przy ubieganiu się o pracę	4	0	4	2	5
Pomocy doradcy zawodowego, w tym w określeniu predyspozycji zawodowych, planów, celów	11	0	13	11	10
Nie oczekuję niczego od PUP	3	3	3	4	3

Podsumowanie

W obliczu ostatnich zmian społeczno-gospodarczych, w tym też tych zachodzących na rynku pracy, priorytety publicznej polityki zatrudnienia ulegają przewartościowaniu. Obniżająca się stopa bezrobocia powoduje, że wsparcie osób bezrobotnych i gotowych do podjęcia pracy ulega stopniowej deprecjacji. Wśród zadań instytucji rynku pracy coraz częściej pojawiają się zadania wynikające z niedopasowania kwalifikacji do potrzeb rynku pracy czy właściwego realizowania oczekiwań pracodawców. Coraz większym problemem jest bierność zawodowa osób długotrwale pozostających w rejestrach.

Mimo poprawy sytuacji powrót na rynek pracy jest trudny dla każdego. W powyższej analizie zaakcentowaliśmy sytuację dwóch grup, pierwszej w podziale wiekowym i drugiej ze względu na miejsce zamieszkania / miasto i wieś / które ze względu na swój charakter wymagają różnej pomocy ze strony urzędów pracy.

Osoby, które poszukują pracy napotykają szereg barier. Według ankietowanych istotną przyczyną braku możliwości znalezienia pracy jest brak ofert pracy w ich zawodzie oraz jakichkolwiek w miejscu zamieszkania, brak doświadczenia zawodowego, brak odpowiednich kwalifikacji, brak umiejętności poszukiwania pracy, konieczność dojazdów i zbyt niskie zarobki oferowane przez pracodawców. Część z tych przyczyn jest niezależna od bezrobotnych, wynika z sytuacji na rynku pracy, ale część leży po stronie respondentów /brak doświadczenia zawodowego, nieodpowiednie wykształcenie, brak kwalifikacji i umiejętności poszukiwania pracy/. Są to deficyty, nad którymi bezrobotni winni pracować i ubiegać się o wsparcie ze strony urzędu pracy.

Szczególną bolączką /według ankietowanych/ jest brak ofert w konkretnym zawodzie. Odczuwa to 38% bezrobotnych do 30 roku życia i 39% mieszkańców miasta. Dodatkowo osoby do 30 roku życia wskazują na brak doświadczenia zawodowego / 43%/ , liczą więc na pomoc w zatrudnieniu ze strony urzędu /chodzi głównie o oferty pracy/. Osoby starsze często posiadają doświadczenie, ale czują się dyskryminowane z powodu wieku /61%/, liczą na

„zachętę” dla pracodawców poprzez zatrudnienie subsydiowane. 26% osób powyżej 50 roku życia liczy na prace interwencyjne

W ankiecie pytano bezrobotnych czy skłonni byliby zmienić zawód, aby zwiększyć swoje szanse na rynku pracy. Z naszej analizy wynika, że 51 % osób pow. 50 roku życia deklaruje chęć zmiany zawodu, co może poprawić ich sytuację w oczach potencjalnych pracodawców. Jednakowoż z raportu jednoznacznie nie wynika o jakim zawodzie myślą. 38% bezrobotnych w tej grupie nie myśli o zmianie zawodu. Natomiast osoby do 30 roku życia są bardziej otwarte na zmianę zawodu, dopuszcza taką możliwość 63%, osoby niechętne 21,4%. Zmiana zawodu wiąże się z potrzebą zmiany kwalifikacji, uprawnień itp. i jest to dla nas dowód na potrzebę organizowania szkoleń/kursów i finansowania studiów podyplomowych. Osoby młode oraz mieszkańcy wsi częściej deklarują, że oczekują od urzędu szkolenia z zakresu umiejętności poszukiwania pracy oraz wsparcia doradcy zawodowego w ich rozwoju zawodowym.

Przy braku ofert pracy, niekiedy pomysłem na zmianę sytuacji zawodowej może być własna działalność gospodarcza. Wśród grup poddanych analizie, to głównie osoby do 30 roku życia i mieszkańcy wsi są bardziej otwarci na taki rozwój ich kariery, czyli dla nich nieocenionym wsparciem mogłyby się okazać jednorazowe środki na rozpoczęcie działalności gospodarczej.

Powyższe argumenty przemawiają za tym, że każda z grup wymaga innej pomocy, dobranej specjalnie do ich potrzeb. Analizą potrzeb oraz doбором odpowiedniej formy pomocy zajmują się specjaliści UP: pośrednicy pracy, którzy doskonale znają rynek pracy i potrzeby lokalnych pracodawców, zaproponują indywidualnie skierowaną pomoc, doradcy zawodowi przeanalizują oczekiwania oraz preferencje osób bezrobotnych pomogą uporządkować wiedzę i umiejętności poruszania się po rynku pracy, specjaliści ds. rozwoju pomogą zdobyć odpowiednie kwalifikacje.

Osoby zarejestrowane w urzędzie pracy są różne, różnią się wiekiem, wykształceniem czy kwalifikacjami. Nie wszyscy jednak oczekują skutecznej pomocy w znalezieniu zatrudnienia. Bardzo wiele osób powołuje się na brak ofert pracy, a przecież tych ofert jest coraz więcej. Osobom biernym zawodowo należy pomóc odnaleźć się na drodze aktywności zawodowej. Kolejnym etapem jest tworzenie programów wspierających ich wejście lub powrót na rynek pracy, a powyższa analiza dowodzi tej słuszności.

Opracowały:
Maria Gwardys
Anna Dobrowolska
16.08.2017r.